

Tự truyện
Chủ đề: chiến trận làng ve
Tác giả: LH Đoàn Khánh

TÂM TÌNH LÔI HỔ CCN

Đời lính gian khổ vào sinh ra tử là chuyện bình thường, đặc biệt là lính Lôi Hồ, mỗi lần nhận công tác là chấp nhận tính mạng mình, còn sống sót đến hôm nay thì thật là quá may mắn rồi, đó là lời Quang, tâm sự, ôn lại đời sống quân ngũ thật là dài dòng, kể làm sao hết được, có những kỷ niệm muốn quên đi, nhưng thật khó.

Trước tết Mậu Thân năm 68, 4 toán: Idaho, Dakota, Alabama, và New Jersey từ Phú Bài nhận lệnh vào căn cứ Khe Sanh để mở đường máu cho Bộ Chỉ Huy từ Khe Sanh đến Khe Sầu nếu Khe Sanh thất thủ như Điện Biên Phủ (thuyết trình hành quân cho biết). Ngày đầu tiên đến, Tây đưa lương khô thay thế cho thức ăn tươi nóng, tưởng mình dân từ FOB#1 là ngon lành lắm, không thèm ăn lương khô, mượn cớ là sẽ bị táo bón, Tây trả lời tinh bơ “we don’t have hot food” và rồi bỏ đi, chuyện lạ gì xảy ra? Thông thường không bao giờ xảy ra như vậy, dù là đi NKP hoặc Utapao Thái Lan Tây cũng phải mua thức ăn thượng hạng ở các nhà hàng về cho toán, chưa nói là toán có dịp “sai Tây trả thù dân tộc”, việc gì xảy ra đây? Khoảng 4-5 giờ chiều tắt cả đèn đốt bụng, gom cây lại đốt lửa bên hông nhà làm món Cơm Chiên Thập Cẩm Lôi Hồ lót bụng trước khi đi ngủ, ngồi cạnh đồng lửa, vừa trộn mọi thứ trong gói gạo sấy, vừa nấu nước sôi, cùng vừa tán dóc... Định Lèo la lên Quang, Khánh nằm xuống... tiện chân hấn đạp hai thàng lặn xuống giao thông hào “được đào sẵn hai bên hông nhà”, trái đạn cối (81 hay 82ly) nổ cạnh đồng lửa, nhìn Định Lèo thấy trên miệng hấn đang ngậm Cà Tha, còi báo động hú liên hồi khắp nơi, thì ra cuộc chiến tại thung lũng Khe Sanh bắt đầu, và rồi đạn cối của VC rơi rải rác khắp nơi, ước chừng trên dưới 500, các toán viên từ Phú Bài đều an toàn và di chuyển ra giao thông hào, khoảng 8:00g tối kho đạn phía TQLC Mỹ bắt đầu trúng pháo, nổ liên tiếp

qua hết ngày hôm sau, thế là không ai bảo ai, tự đào hầm trú ẩn kiên cố, bao cát chồng nhau lên tới cả hơn chục chung quanh TOC.

Hàng ngày sáng, trưa, chiều, tối, khuya đều ăn pháo nặng, nhẹ đủ cỡ đều có khoảng trên dưới 500 quả. TQLC Mỹ rút gọn về chung quanh phi trường, quận Khe Sanh thất thủ, đêm đêm trong hầm trú ẩn đều được đâm lưng miễn phí do B-52 trải thảm, dù vậy mà ở ngoài vòng rào của trại cũng có giao thông hào của VC đào chung quanh. Đêm Làng Vei (cách Khe Sanh khoảng 5-6km, tầm nhìn khá xa bởi trồng trái) bị tấn công, 2 toán Alabama và Dakota trang bị AK, nón cối, dép râu, tay xách thêm bao cát, đóng vai thanh lý, toán đầu trại, toán cuối trại, gỡ mìn hàng rào phòng thủ, bò ra khỏi trại (tránh lính địa phương nội tuyến trong trại) trong màn đêm tối, âm thầm tìm đường tiến đến trợ giúp cho Làng Vei, Alabama sẽ tiến ra hướng quận Khe Sanh bọc theo suối tiến đến đuôi Làng Vei, Dakota tiến về hướng Hickory (đôi 882) vòng trở lại tiến đến đầu Làng Vei, dọc lộ trình Alabama đều biết và nghe bọn chúng làm Heo, Gà ăn mừng, thỉnh thoảng trong căn cứ Khe Sanh bắn Hỏa Châu, nên thấy rõ bọn chúng, có cả trai cả gái, la, gọi nhau chí chóc tứ phía, đêm đó Làng Vei thất thủ, Sáng hôm sau Alabama tiến chưa được nửa đường, ban ngày địch không hoạt động nhiều như ban đêm vì sợ máy bay, phe ta tìm nơi an toàn lẫn trốn, di chuyển rất chậm tránh địch phát hiện (có lẽ VC không hay biết tin tức là có các toán hoạt động), lúc này toán nhận lệnh phải tiến đến Làng Vei lúc 6:00g sáng hôm sau, trợ giúp cứu khoảng 15 ông Tây còn kẹt tại hầm bí mật trong căn cứ Làng Vei, đúng giờ ấn định, toán đã đến địa điểm bìa rừng, có thể quan sát thấy những căn nhà tôn+lá (theo bản đồ khu trại gia binh), trống rỗng, ớn lạnh giống làng ma quái trong phim ảnh, toán Dakota cũng đã có mặt ở đầu căn cứ được biết qua truyền tin.

Khoảng 8:00g sáng trực thăng gồm nhiều Cobra, Slick, Gun Ship bắn dọa, hộ tống để thả 2 toán Idaho, New Jersey vào giữa Làng Vei giải cứu những ông Tây, 2 toán xâm nhập an toàn, trực thăng bay ra (quay về). Đột nhiên từ bìa rừng, pháo đủ loại súng bắn vào 2 toán, cũng may và toán cũng dày kinh nghiệm, đều an toàn dưới giao thông hào, trực thăng vòng trở lại đáp lễ, VC cam hòng toàn bộ, (thì ra sau khi chiếm được Làng Vei, VC rút ra bìa rừng bày binh bố trận), cùng lúc này cùng xuất hiện vài chiếc CH-53 đáp thả toán (toàn bộ Tây), rồi bay lên cao, 2 toán Dakota và Alabama nhận lệnh tiến vào Làng Vei, toán di chuyển (đa số bằng giao thông hào có sẵn), Alabama bị tấn công tới tấp, những lúc chạy trốn vào lô cốt đều tự động bị đẩy lui ra do HỒI người chết thê thảm (nửa người cháy đen, tay, chân, đầu, phèo phổi văng tứ tung trong lô cốt, thật là rung rợn, có lẽ bị B40 bắn, thịt người rữa ra, nửa sống nửa chín), trong lúc Alabama và Dakota bị tấn công, những trực thăng CH-53 hạ mình xuống bốc toán Tây lên (có lẽ cũng kèm theo số Tây kẹt lại), Alabama có lệnh tấn công ra bìa rừng có Cobra và Gunship mở đường, lúc này thấy xuất hiện nhóm người khoảng 30 hay 40 người dân+lính, đa số đàn bà chạy đến hướng toán, họ từ từ chạy đến gần tới phía toán, lúc này tình hình lắng dịu, VC không đại thò đầu ra khi bao nhiêu trực thăng võ trang quần trên đầu sẵn sàng nhả rocket, tôi nghe Quang và Hùng nói “Anh Huấn, Anh Huấn”, Quang chỉ tay về hướng nhóm người tiến gần đến toán, trong lúc này cả toán phải chĩa súng để đề phòng bất trắc, tôi buột miệng hỏi Huấn nào? Trung úy Huấn đơn vị mình, Quang trả lời, tôi chưa từng biết và nghe

Trung úy Huấn trước đó, tôi nhìn thấy anh nhỏ con, ốm yếu, tiều tụy, mặc chiếc áo field Jacket mỏng của nhà kho LH phát, gương mặt xương vắn lộ vẻ cương nghị, thêm người khác anh em để ý nữa là người đàn bà mang bầu, bụng nhô ra hơi to mặc chiếc áo dệt mỏng, chỉ gài móc trên cổ màu đỏ, thật là đáng thương hại, anh em trong toán chỉ nhìn nhau, qua ánh mắt trao đổi đã quyết định bắt buộc phải làm gì cho họ rồi.

Tiếng trực thăng CH-53 càng lúc càng gần đến triệt xuất toán, VC pháo kích, vài người thường dân bị thương, số còn lại chạy tản mác tìm chỗ ẩn nấp, Cobra xịt rocket và hạ đại liên (VC khờ quá hoặc không biết chiến thuật triệt thoái của trực thăng), Tây toán trưởng lên tiếng “ready” chỉ toán 12 nhân viên, lệnh trên trực thăng, đáp xuống bãi, Tây lo tìm chỗ nấp phòng thủ, Quang, Hùng, Hạnh vừa đi lùi vừa bắn, anh Huấn và người đàn bà (không hiểu ai đưa áo Field Jacket cho chị mặc) bị đẩy ở giữa 3 toán viên, nghe toán bắn, Tây xạ thủ cũng bắn vào phía bìa rừng từ hai bên hông, không để ý kiểm soát con số người vào tàu, số dân nghe súng nổ đều tìm nơi ẩn nấp, toán vừa bắn phía bìa rừng vừa chạy vào máy bay đúng lúc chiếc CH-53 nhấc rời mặt đất, 10 phút sau về đến căn cứ Khe Sanh an toàn. Anh Huấn và người phụ nữ có bầu được Tây ở TOC đưa đi đâu không biết, Alabama và các toán quay trở lại lô cốt của mình và tiếp tục nhiệm vụ mình tại Khe Sanh, sau đó được nghe anh em nói “Anh Trung úy Huấn trú đóng ở Hickory (Radio Relay), Đồi 882, di tản cùng với quân Nhảy Dù Lào xuống Làng Vei và rồi như vậy đó...”

Ngày nay, hai thằng LH bệnh như nhau, có lẽ va chạm những chất độc thời chiến tranh VN, đứa ở VN không được phát hiện sớm để chữa trị đúng mức, thật đáng buồn cho bạn mình.

Viết vội cho bạn mình (*không biết, khéo viết, viết bất dĩ*) xin mọi người xí xoá.

Đoàn Khánh

Nguồn: Internet eMail by *tony nguyen chuyển*

Đăng ngày Thứ Sáu Tuần Thánh, March 29, 2024
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH